

מסורת הש"ס

(א) [שבת מו. ויש"ו. ג.] לעיל
 עו. פו. א. א. ויבמות מג. מה
 סו. ועי' תוס' שם ד"ה
 ר"ח. ד. לעיל ת. ע"ט.
 ע"ש ויש"ו. א. ובהש"ש
 אמת חלר קטנה שפירשה
 לגדולה וכן הוצא משנה
 דהכל לעיל ת. ט. ויזמ'
 מלשון ש"י דהכל ד"ה
 הגדול ותי' דומיא דהכל
 קטנה שפירשה לגדולה ותי'
 הכל ברב אלפס י"ט כנירס'
 הפסוק וכן הוצא כגומין
 בע"כ והא מן חלר גדולה
 ותי' וכן ע"ד לקמן פ"ג ד.
 ש"ך לע"ג. א. ג' ז"ל אפילו
 מורכב. ותי' כנירס'.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ותי' אמר ר'
 יוחנן הכהן כ"י שמעון
 הצדירות רשות אחת
 ואפילו עירבו ע"ד:
 (ב) תוס' ד"ה אף ותי'
 לעיל. י"ב ק"ד פ"ט:

מוסף רש"י

הלכה כסתם משנה.
 רבי חסד המנהיג וכו' וכו'
 דברי מר ויש"ו בעניני
 שאלן קסם ולא הכיר שם
 אומרו עיליין כדי שלא יהו
 שניה מפי יחיד ורש"ן
 כאלו נקט מפי המוניס
 ועשו כמון (ביצה ב. שו).
 וירחוב ארבעה. ורש"י
 סיפא נקט ליה דבעי
 למתני יחי' כדלפ"ש פירוש
 אלו עולין מכאן ואולין
 ויבדל שלא יורידו למטה
 דחשיב שרואף אפי' כנפי
 נפשה ולא מבעט לא לני
 האי ולא לניי האי, אבל
 לענין מיהו מלמיה כלל
 הדוא פומיא הו' קטומה
 ואין מערבין אחד (ש"ד.
 עו.) ותי' רבי' יחיד ורש"ן
 רבי שסדיר את המשנה לא
 שאלה שפסח משנה, שלא
 לכה לסותמה, ר' חייא.
 תלמודו, מניין לו. שכלה
 ממונו שסתמה כדכתיב
 (ויבמות מ.ג.) גדולה
 מותרת. ולא אסרי בני
 קטנה עליה, ולגבי גדולה
 פסח הוא דיש על שור
 מכאן ומכאן והו' כשתי
 חלירות ופסח אחד בינין
 דלא אסרן אהר"י, ולקמן
 מוקי על כשאלן קטנה
 רחבה יותר מעשר דאי
 יומר מעשר לא הו' פסח
 גבי גדולה (ע"ד ח.).
 וקטנה אסורה. לדיניה
 לאו פסח הוא אלא פיניה
 ונעשת רשותן של בני
 גדולה שדורי גדולה
 עמו. (שם.) דייורי גדולה
 בקטנה. כלומר אסריה
 בקטנה, דלדיניה הוא
 דבעולא לגבי, ואין דייורי
 קטנה בגדולה. ולגבי
 גדולה פסח הוא ותי'
 חלירות שיש ביניהן פסח
 לא אסרן אהר"י כדכתיב
 פסח חלון (לעיל ע"ג)
 פסח הכותל עד עשר
 אמות, אם לא מערבין
 שנים וס' רלו מערבין
 אחד, מפני שהוא פסח
 ושניהם מותרים זה בזה
 (לעיל ז.).

כל גגות פרק תשיעי עירובין

צב.

ומי אמר ר' יוחנן הכהן הלכה כר' שמעון (א) ואפילו עירבו לחירות רשות
 אחת: ובלבד שלא יורידו למטה. אלמא אסור להוציא מחצר לחצר רשות
 אף אמרת בשלמא בעירבו אסור אוקימנא להא בעירבו אבל השתא
 במאי תוקמא: שלא יבא זה עומד במקומו. בקרקעית החצר. ל"א

מי אמר ר' יוחנן הכהן (א) והא אמר רבי יוחנן
 הלכה כסתם משנה ותנן ב' כותל שבין שתי
 הצירות גבוה עשרה ורוחב ארבעה מערבין
 שנים ואין מערבין אחד היו בראשו פירות
 אלו עולין מכאן ואוכלים ואלו עולין מכאן
 ואוכלים ובלבד שלא יורידו למטה מאי
 למטה למטה לבתים והא תני רבי חייא
 ובלבד שלא יהא זה עומד במקומו ואוכל
 וזה עומד במקומו ואוכל אמר ליה (א) וכי רבי לא
 שנאה ר' חייא מנין לו אתמר שתי הצירות
 וחורבה אחת ביניהם אחת עירבה ואחת
 לא עירבה אמר רב הונא נותנין אותה לזו
 שלא עירבה אבל לשעירבה לא דילמא אתי
 לאפוקי מאני דבתים לחורבה וחייא בר רב
 אמר אף לשעירבה ושתייהן אסורות וא"ת
 שתייהן מותרות מפני מה אין נותנין חצר
 שלא עירבה לחצר שעירבה התם כיון
 דמנטרי מאני דבתים בחצר אתי לאפוקי
 הכא בחורבה כיון דלא מנטרי מאני דחצר
 בחורבה לא אתי לאפוקי איכא דאמרי חייא
 בר רב אמר אף לשעירבה ושתייהן מותרות
 ואם תאמר שתייהן אסורות לפי שאין נותנים
 חצר שלא עירבה לחצר שעירבה התם כיון
 דמנטרי מאני דבתים בחצר לא שרו בהו
 רבנן דאתי לאפוקי אבל בחורבה לא מנטרי:
מתני' * גג גדול סמוך לקמן הגדול מותר

והא אמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה. וקשה דסתם ואמ"כ
 מחלוקת הוא ולא כהחולן (יבמות ד' מ"ג): דל"ן הלכה כסתם
 ואע"ג. דלכל הפחות חשיב קסם כרבים כלפי היחיד הכא אין נפקא
 מינה דבלאו הכי פליגי רבנן עליה ומירך הר"ח הכן דעיקר קושיא
 לר"י אינה אלא דלא גזר וזוה הדבר

הוא מחלוקת ואמ"כ קסם מחלוקת
 בשלש חלירות זמי שהוציאורו (לעיל ד'
 ד' מ"ה): וקסם צפרק חלון (לעיל ד'
 ע"ג): אבל הכא לא פליגי בגזירה:
מפני מה אין נותנין חצר שלא
עירבה לחצר שעירבה.
 משום דל"יירי צחת עירבה וחתם לא
 עירבה נקט האי לישנא והוא הדין
 דהוה מלי למימר מפני מה אין
 נותנין חצר שעירבה לשעירבה
 ובקונטרס פירש שפיר:

איכא דאמרי אף לשעירבה
 ושתייהם מותרות. לפי
 האיכא דלמרי קשיא הא דלמרי צפרק
 הדר (לעיל ד' ע"ג.) ר' יוחנן אמר (א) אף
 לחורבה ורבי יוחנן לטעמיה דלא גזר
 למטה. ופרקינן, מאי לא
 יורידו למטה דוקמי
 למטה דבתים. כלומר
 שינסס בבתיים אבל
 בחצר שרי. איי יהא תני
 אפילו בחצר אסור. ודחי
 ר' רבי לא שנאה ר'
 וזה בחצירו יאכל, הנה
 אפילו בחצר אסור. ודחי
 ר' רבי לא שנאה ר'
 חייא מניין לו, כלומר
 דבר שלא שנוא רבי
 במשנתנו ר' חייא
 תלמיד ר' מנין (א) בידו
 משנה שלא שנאה רבי,
 מכלל זו שאינה שנויה
 במשנתנו לאו דסמכא
 היא. איתמר שתי הצירות
 וחורבה אחת ביניהן.
 חצר אחת עירבה עם
 בתים והאחרת לא
 עירבה, אמר רב (הונא)
 נותנין חורבה לזו,
 לאולה שלא עירבה. אבל
 [אין] נותנין אותה לאולה
 שעירבה. גזירה שמא
 יוציא מני דקנו שביחה
 וצבתים מן הבתים לחצר
 וכן חצר לחורבה. חייא
 בר רב כ"י. איכא דאמרי
 חייא בר רב אמר אף
 נותנין זו החורבה גם
 חצר שעירבה ושתייהן
 מותרות ואין בחורבה,
 וא"ת מפני מה אין
 נותנין חצר עירבה
 לחצר שעירבה, ונאמר כי
 כל החצירות רשות אחת
 הן. התם בחצירות כיון
 דמנטרי מני דבתים
 חצר אתו לאפוקיהו
 בחצר שלא עירבה, אבל
 בחורבה לא מינטרי,
 הילכך לא (אתי)
 גזרינן גזירה דילמא
 אתי לאפוקי מני דבתים
 חצר מניין גג גדול
 סמוך לגג קטן כ"י. למה
 לי למיטא גג ולמה לי
 למיתנין חצר. לרב קתני
 גג דומיא דחצר מה חצר
 דמינכרן מחיצתא אף גג
 דמינכרן מחיצתא, הוא
 [דמתוך] לטלטל. אבל גג
 כיון הגגין דלא מינכרן
 אין לטלטלין
 בו אלא ד' אמות.
 לשמואל קתני גג דומיא
 דחצר מה חצר דקא
 דרסי לה רבים, אף גג

אף גג דקא דרסי לה רבים. היינו
 כלישנא קמא דרב יוסף
 ללעיל (א) (ב) **גפנים** בגדולה אסור
 דלעיל את הקטנה. למי'
 (לעיל ד' ע"ג.) נראה מנכון ושוה
 מצפנים נידון משום לתי ופתח מיירי
 כנכנסין כותלי קטנה לגדולה:
גפנים

והקמן אסור = חצר = גדולה שנפרצה לקטנה גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני
 שהיא כפתחה של גדולה: **גמ'** למה לי' למיתני תרתי לרב קתני גג דומיא
 דחצר מה חצר מנכרא מחיצתא אף גג נמו מנכרא מחיצתא ולשמואל גג
 דומיא דחצר מה חצר דקא דרסי לה רבים אף גג נמו דקא דרסי ליה רבים
 יתיב רבה ורבי זירא ורבה בר רב חנן ויתיב אב"י גבייהו ויתבי וקאמרי
 שמע מינה ממתניתין דייורי גדולה בקטנה ואין דייורי קטנה בגדולה
 כיצד גפנים בגדולה אסור לזרוע את הקטנה ואם זרע זרעין אסורין
גפנים

שכיחי לא חיישינן דסתמא כי משתמש איניש במאני ידיה משתמש ולא צבצבירה. מיהו קשיא לי אמאי אסר אבא כשעירבה להכניס לשלל עירבה
 הא לא גזר לגבי חורבה: **הספ** כיון דמינטר. כלומר אף לשעירבה דקאמר רב להיתר קאמר וגבי חלירות אמאי גזר משום דכיון דמינטרי
 כלים בחצר שכיחי לאפוקי מאני טובה וחיישינן דלמא מחלפי מאני דבתים במאני דהלך ומפקי לחצירתה שהרי נשמרים גם צמוכה אבל חורבה לא
 עבידי זה איכשי לאפוקי מאני טובא: איכא דאמרי חייא בר רב אמר אף לשעירבה ושתייהן מותרות ואם סאמר שתייהן אסורות. וטעמא
 משום דשמעינן ליה לאבא דקאמר אבל עירבו לא אלמא על כרחך אפילו דחקת למילתיה דאבא לאוקומא להאי דאסר בשעירבה הוא דאסר
 לטלטל כליה לשלל עירבה אבל שלא עירבה מותרת לתוך שעירבה שמעינן מיהא דאין נותנין שלא עירבה לשעירבה אלמא גזר בעירבה
 משום מאני דבתים וצבוריה נמי על כרחך שעירבה אסורה זה וכי אמר אבא דיהצי לה לתרתייהו לאיסורא קאמר לא דמי: **הספ.** גבי חלירות
 כיון דמינטרי מאני בחצר חצירו כבחצירו עבידי לאפוקי לה מאני טובא וחיישינן דלא ליפוק לה מאני דבתים אבל חורבה לא: **מתני' הגדול**
מוסר. להכניס לו כלי הבית שלמטה ואין בני קטן אסורין עליו ולגבי גדול הך פרצה פתח הוא דשרי בגיפופי וכגון דאין הפרצה יותר
 מעשר אבל קטן אסור לו להוציא כלי הבית דמי גדול אסרי עליה דנפך לו צמלושו. ודברי הכל היא דאפילו ר' מאיר לא אמר גגין רשות אחת
 אלא לכלים שצבתו צמוכן אבל לכלים שצבתו צבתים לא דומיא דהלך קטנה שפירשה לגדולה דלכילי עלמא חלירות רשות אחת הן ולענין כלי
 דבתים אסרה גדולה אף קטנה: גדולה מוסר. להוציא כלי דבתים שזה אס עירבה לעלמא ולא אסרי עלה בני קטנה: **גמ'** פריש. חצר
 וגג: מה חצר דמינכרן מחיצתא. שהרי יש לה מחיצות: אף גג. נהי נמי דשריני ליה צמחיות תחתונת משום גוד אסוק מיהו
 מחיצות יכרות בעינין שלא יהא גג צולט חוצה להם דאי לא מחיצתא לא אמרינן גוד אסוקי וגדול נמי אסור דאין לו שום מחילה וכל שאין לו
 מחיצות אינו רשות היחיד. כל גגין שלהן חצירות היו ולא משופעין: ועשמואל דלמרי [פטן]. אפילו לא מינכרן אמרינן גוד אסוקי להי מנניה גבי
 הדדי דמה חצר דדרסי לה רבים אף גג האי דקתני קטן אסור משום דדרסי רבים מזה לזה דהוי לה מחיצה תחתונה שצנייהם מחילה
 נדרסת ולא מניית למיגד ואסוקה אבל לא חצר דרסי צהן אף קטן שרי דאמרינן גוד אסוקי ותפסיק המחילה צנייהם ואע"ג דמכסא ולא מינכרן:
 דייורי גדולה. מושלין בקטנה ומושלין אותה אלגן: ואין דייורי קטנה. מושלין בגדולה למושלה אלגן: אסור לזרוע את הקטנה. דכמתן
 דהויא קטנה כולה צמוך גדולה דמי ואפילו מרחיק ארבע אמות מן הגפנים שאפילו צמוך הגדולה מותר להרחיק ולזרוע הכא אסור דקתני
 מתני' מפני שהיא כפתחה של גדולה אלמא כולה כחד פתח משוה לה: **גפנים** מוסרין. דהא אין דייורי קטנה מושלין בגדולה:
גפנים

עין משפט
גזר מצוה

א ה טור ש"ע א"ח סי'
 ע"ד ספ"ד:
 ו ב מ"י פ"ג מהלכות
 עירובין הלכה כ' סג
 ל'אין ס' ויש"ו א טור
 ש"ע א"ח שם ספ"ד ג:
 ז א טו"ש"ע שם ספ"ד ד
 ו ס' שמה ספ"ד טו:
 ח ד מ"י פ"ג מהלכות
 כלאים הלכה יט
 וטו"ש"ע י"ד סי' רלו ספ"ד
 מט:

רבינו חננאל

ומי א"ר יוחנן הלכה כר'
 שמעון. דתני כ"ן גג בין
 חצר רשות אחת הן, והא
 איהו דאמר הלכה כסתם
 משנה, ותנן בכותל שבין
 שתי הצירות היא
 אחת, היו בראשו פירות
 אלו עולין מכאן ואוכלין,
 ואילו עולין מכאן
 ואוכלין, ובלבד שלא
 יורידו למטה. ואי רשות
 אחת הן אמאי לא יורידו
 למטה. ופרקינן, מאי לא
 יורידו למטה דוקמי
 למטה דבתים. כלומר
 שינסס בבתיים אבל
 בחצר שרי. איי יהא תני
 אפילו בחצר אסור. ודחי
 ר' רבי לא שנאה ר'
 וזה בחצירו יאכל, הנה
 אפילו בחצר אסור. ודחי
 ר' רבי לא שנאה ר'
 חייא מניין לו, כלומר
 דבר שלא שנוא רבי
 במשנתנו ר' חייא
 תלמיד ר' מנין (א) בידו
 משנה שלא שנאה רבי,
 מכלל זו שאינה שנויה
 במשנתנו לאו דסמכא
 היא. איתמר שתי הצירות
 וחורבה אחת ביניהן.
 חצר אחת עירבה עם
 בתים והאחרת לא
 עירבה, אמר רב (הונא)
 נותנין חורבה לזו,
 לאולה שלא עירבה. אבל
 [אין] נותנין אותה לאולה
 שעירבה. גזירה שמא
 יוציא מני דקנו שביחה
 וצבתים מן הבתים לחצר
 וכן חצר לחורבה. חייא
 בר רב כ"י. איכא דאמרי
 חייא בר רב אמר אף
 נותנין זו החורבה גם
 חצר שעירבה ושתייהן
 מותרות ואין בחורבה,
 וא"ת מפני מה אין
 נותנין חצר עירבה
 לחצר שעירבה, ונאמר כי
 כל החצירות רשות אחת
 הן. התם בחצירות כיון
 דמנטרי מני דבתים
 חצר אתו לאפוקיהו
 בחצר שלא עירבה, אבל
 בחורבה לא מינטרי,
 הילכך לא (אתי)
 גזרינן גזירה דילמא
 אתי לאפוקי מני דבתים
 חצר מניין גג גדול
 סמוך לגג קטן כ"י. למה
 לי למיטא גג ולמה לי
 למיתנין חצר. לרב קתני
 גג דומיא דחצר מה חצר
 דמינכרן מחיצתא אף גג
 דמינכרן מחיצתא, הוא
 [דמתוך] לטלטל. אבל גג
 כיון הגגין דלא מינכרן
 אין לטלטלין
 בו אלא ד' אמות.
 לשמואל קתני גג דומיא
 דחצר מה חצר דקא
 דרסי לה רבים, אף גג